

Sygn. akt III KZ 71/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **A. L.**

skazanej z art. 266 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 września 2012 r.,

zażalenia obrońcy na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego

o odmowie przyjęcia kasacji

z dnia 9 lipca 2012 r., ,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, postanowieniem z 20 kwietnia 2012 r., zasądził od skazanej na rzecz oskarżyciela posiłkowego – na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. – kwotę 1260 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie pierwszoinstancyjne. Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2012 r. zażalenia obrońcy, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Od tego postanowienia sądu odwoławczego złożył kasację obrońca. Upoważniony sędzia Sądu Okręgowego, zarządzeniem z 9 lipca 2012 r., odmówił przyjęcia kasacji, wskazując, że nie została wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. W złożonym od tego zarządzenia zażaleniu obrońca skazanej podniósł, że „kasacja została złożona od prawomocnego orzeczenia wydanego w trybie art. 626 § 2 k.p.k., a zatem orzeczenia uzupełniającego treść prawomocnego wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Fakt, że orzeczenie uzupełniające w kwestii kosztów procesu, o którym mowa w art. 626 § 2 k.p.k., odnosi się do orzeczeń kończących postępowanie w sprawie, a więc zarówno do wyroków, jak i postanowień (art. 626 § 1 k.p.k.), pozostaje niesporny. Jakkolwiek ustawa wprost nie określa, w jakiej formie powinny zapadać orzeczenia przewidziane w art. 626 § 2 k.p.k., to jednak kwestię tę reguluje w sposób jasny art. 93 § 1 k.p.k. Wynika z niego, że regułą w postępowaniu karnym jest wydawanie orzeczeń w formie postanowień, natomiast po formę wyroku, czyli uroczystą postać orzeczenia wydawanego w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej (art. 174 Konstytucji), sięgnąć wolno tylko wtedy, gdy tej formy orzeczenia wyraźnie wymaga ustawa. Nie budzi wątpliwości, że brak jest jakichkolwiek przesłanek normatywnych, aby przyjąć, że orzeczenia przewidziane w art. 626 § 2 k.p.k. zapadają w formie wyroków. Są zatem wydawane w postaci postanowień na posiedzeniach w składach przewidzianych w art. 30 § 1 i 2 k.p.k. W podsumowaniu wolno powiedzieć: **rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, o których mowa w art. 626 § 2 k.p.k., powinny zawsze przybierać postać postanowień i zapadać na posiedzeniu.**

Forma orzeczenia ma kluczowe znaczenie dla dopuszczalności kasacji stron. Skoro stronom ten nadzwyczajny środek zaskarżenia przysługuje jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie sądowe (art. 519 k.p.k.), to tym samym strony nie mogą przy pomocy tego środka atakować postanowień.

Dlatego Sąd Najwyższy ocenił kwestionowane zarządzenie jako trafne i – uznając argumentację obrońcy za całkowicie niezasadną – orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.